יום ב', כ"ו בתשרי תשס"ח (08 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

= וְהַנָּחָשׁ הָיָה עָרוּם מִכֹּל חַיַּת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֱלֹקִים וַיֹּאמֶר אֶל הָאִשָּׁה אַף כִּי אָמַר אֱלֹקִים לֹא תֹאכְלוּ מִכֹּל עֵץ הַגָּן. וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֶל הַנָּחָשׁ מִפְּרִי עֵץ הַגָּן נֹאכֵל. וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַגָּן אָמַר אֱלֹקִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא תִגְּעוּ בּוֹ פֶּן תְּמֻתוּן. וַיֹּאמֶר הַנָּחָשׁ אֶל הָאִשָּׁה לֹא מוֹת תְּמֻתוּן. כִּי יֹדֵעַ אֱלֹקִים כִּי בְּיוֹם אֲכָלְכֶם מִמֶּנּוּ וְנִפְקְחוּ עֵינֵיכֶם וִהְיִיתֶם כֵּאלֹקִים יֹדְעֵי טוֹב וָרָע. וַתֵּרֶא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמַאֲכָל וְכִי תַאֲוָה הוּא לָעֵינַיִם וְנֶחְמָד הָעֵץ לְהַשְׂכִּיל וַתִּקַּח מִפִּרְיוֹ וַתֹּאכַל וַתִּתֵּן גַּם לְאִישָׁהּ עִמָּהּ וַיֹּאכַל. =[בראשית ג' 1-6]

מהמסופר בספר התורה בכלל, ומאלה הדברים שבספר בראשית בפרט, הרבה מוסרי השכל המתאימים לכל הדורות. על הפסוק האחרון הנ"ל, מעיר רש"י הערה מתמיהה במיוחד: "שלא תמות היא ויחיה הוא וישא אחרת."

מסביר זאת המדרש 'לקח טוב':
לכאורה יש לתמוה, הרי חוה לא נתפתתה לאכול מעץ הדעת אלא אחרי שנשתכנעה שלא תמות. מדוע איפוא חששה עכשיו שמא תמות, ומתוך כך נתנה גם לאדם...?

חששה זה של האישה יבואר עפ"י מעשה שאירע במדינה אחת שמחולקת היתה למחוזות שונים. בכל שנה ושנה היו מושלי המחוזות נפגשים יחד לצורך ניהול ענייניהם. באחת הפגישות סיפר מושל של אחד המחוזות הקטנים לחבריו שבמחוז שלו מתגורר יהודי צדיק מגלה עתידות, שכבר כמה וכמה פעמים התקיימו נבואותיו במילואן. כאשר שמע זאת המושל של המחוז הגדול ביותר, לא היה יכול להשלים עם מציאות כזאת שמושל זוטר יתרברב ויתגאה בדבר שיש לו ואין לאחרים הגדולים ממנו. ציוה על אותו מושל שלמפגש הבא יביא עמו את היהודי הזה כדי שיוכלו להיווכח אם אכן נכונים דבריו.

בהגיע עת המפגש, נקרא היהודי לבוא אל המושל ע"מ להתלוות אליו בדרכו למפגש המושלים. כאשר שמע היהודי את אשר צפוי לו שם, נתמלא חיל ורעידה מחשש שמא יכשל בדבריו. כל העת נשא תפילה לבורא העולם, שיתן בפיו את המלים הנכונות לבל יכשל. כאשר הגיעו למחוז חפצם, נתכנסו כל הבאים לאולם הגדול. במרכזו עמדה בימה גבוהה. עליה עמד המושל הגאוותן והזמין אליו את הצדיק. בחיל ורעדה עלה היהודי על הבימה, ולקול צחוקים של הנוכחים, שאלו המושל שאלה אחת: "אמור נא לי, יהודי, מתי יהיה יום מותך?"

שאלה זו תוכננה מראש ע"י חבר יועצים, שזממו להוכיח על ידה לעין כל את אי-יכולתו של היהודי להתנבא. לצורך כך, ציידו את המושל, קודם שעלה לבימה, באקדח שהוחבא בכיסו. והיה, אם תהיה תשובת "מגיד העתידות" שימות בתאריך פלוני, יוציא המושל האקדח מכיסו ויהרגנו, ואז יראו הכל שאין שחר לדבריו. ובמקרה שיאמר שהיום הוא יום מותו, ימתינו עד הערב ויראו האם כנים דבריו אם לא.

כאשר סיים המושל לשאול את שאלתו, הפסיק היהודי לרגע את תפילתו, וענה לו במלים קצרות: "אני אמות באותו יום שאתה תמות." מיד הכניס המושל את ידו לכיסו להוציא את האקדח ולירות ביהודי כמתוכנן ...

[בע"ה, סיום הדראמה בדף של מחר, יום ג']

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."
מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] **שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני**
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל